

„Budost“ události

Když přestaneme na „jsoucno“ myslet jako na něco, co je právě teď a zde před námi, ale budeme skutečně jsoucno chápat jako událost, která má svůj počátek, svůj průběh a svůj konec, musíme od každé aktuální „jsoucnosti“ (jakožto okamžité podoby resp. vzhledu, „úказu“) jako aktuální fáze událostného dění odlišit „bytí“ události, tj. to, jak po určitou dobu událostného dění trvá událost jako celek, ať už se v té či oné chvíli ukazuje jakkoli. Událost totiž po celou dobu svého trvání vskutku „jest“, zatímco v každé jednotlivé své „fázi“ „jest“ je aktuálně. Musíme tedy odlišit jednotlivé jsoucnosti, z nichž vždycky jen jedna je (nám) aktuálně přítomná, na ty, které aktuální již byly, a ty, které – snad – aktuální teprve budou. Každá událost je tedy v jistém rozsahu „souborem“ jsoucností již proběhlých a nyní minulých, bylých – tomuto souboru budeme tedy říkat „bylost“ události, abychom tak mohli odlišit to z minulostí, co k dané události náleží, ode všeho toho, co k ní nenáleží, ale je také minulé; a jak víme, k tomuto souboru bylých jsoucností se hned také přiřadí jsoucno aktuálně přítomná, která se po své aktualizaci – a vlastně právě touto svou aktualizací – stává jsoucností již míjející a pominulou. Problémem ovšem zůstává, jak se vlastně nějaká jsoucnost může „stát“ jsoucností právě aktuální. Pochopitelně nemůžeme mít za to, že je zbytkem, pozůstatkem, reliktem některé ze jsoucností již minulých, „bylých“. Nabízí se myšlenka, že každá událost přece je něčím víc než svou „bylostí“, a musíme si udělat nějaký názor na tu část události, která ještě neproběhla, ale teprve se k aktualizaci připravuje, která tedy teprve nastat a proběhnout má (a pak se zase také zařadit k oné zmíněné části již „bylé“). Uvážíme-li s náležitým pochopením pro událostné dění, že každá fáze události nejprve není, tj. není aktuálně jsoucí, a teprve pak se stává aktuální přítomností, aby posléze přešla do té části události, která už pominula, je nám zřejmé, že dění události probíhá od toho, co ještě nenastalo, přes to, co se právě děje, až k tomu, co už aktuální fází prošlo a nyní náleží k „bylosti“. Tím je také zřejmé, že dění každé události má v čase směr: přichází z budoucnosti (přesně její „budosti“) a přes přítomnost se přesouvá do minulosti (přesně do její „bylosti“). Musíme si tedy položit otázku, kde či odkud se vlastně berou ty ještě nenastalé fáze události, tedy celá její „budost“.

(Písek, 151005-1.)